

Прихована історія сорокового вірша — число тринадцять

Число тринадцять

Jeff Pippenger

2026-05-28

Як первинний символ ста сорока чотирьох тисяч, Петро стоїть у Панії в 2026 році, працюючи над виправленням хибного передбачення щодо 18 липня 2020 року. Його праця в цьому відношенні узгоджується з працею Джосайї Літча щодо виправлення 11 серпня 1840 року та з визначенням Самуелом Сноу 22 жовтня 1844 року. Виправлення Літча надало сили звістці першого ангела, а визначення Сноу надало сили звістці другого ангела. Надання сили звісткам першого і другого ангелів є прообразом надання сили звістці третього ангела. Характерні риси першого і другого представлені в третьому як поєднання зовнішньої звістки про горе та внутрішньої звістки опівнічного крику з притчі про десятьох дів.

У потрійному застосуванні пророцтва перше й третє, які також є початком і кінцем, матимуть паралельні характеристики. Нещодавно один брат відкрив кілька істин, пов'язаних із першим горем з дев'ятого розділу Об'явлення, які, будучи застосовані за принципом Альфи й Омеги, виявляють ще одне глибоке підтвердження «землетрусу» з одинадцятого розділу Об'явлення. Недільний закон у Сполучених Штатах є тим «землетрусом», який уперше сповнився у Французькій революції, коли Франція, що була однією з десяти націй, які становили пророчу структуру язичницького Риму в книзі Даниїла, була повалена. Тому в одинадцятому розділі сказано, що впала десята частина міста.

І тієї ж години стався великий землетрус, і десята частина міста впала, і під час землетрусу загинуло сім тисяч чоловік; а решта налякалися й віддали славу Богові небесному. Об'явлення 11:13.

Негайно після цього вірша настає іслам третього горя.

Друге горе минуло; і ось незабаром приходять третє горе. Об'явлення 11:14.

Піонери очікували, що «третє горе» настане відразу після другого горя, однак слово, перекладене як «незабаром», означає раптово й несподівано, що є характерною ознакою раптових нападів ісламу. Третє горе мало прийти не 22 жовтня 1844 року, як припускали піонери, але коли воно прийшло б, то сталося б «раптово й несподівано», як це було 11 вересня, таким чином позначивши початок запечатування ста сорока чотирьох тисяч, яке завершується незадовго перед землетрусом недільного закону.

«Землетрус» недільного закону є потрясінням звіра із «землі», і коли настало 11 вересня, сестра Вайт зазначила, що Господь повстав, щоб «страшно потрясти землю». На початку запечатування і в його кінці звір із землі потрясається, отже — «великий землетрус».

«Цього я ніколи не говорила. Я сказала, коли дивилася на те, як там постають великі будівлі, поверх за поверхом: “Які жахливі сцени відбуватимуться, коли Господь повстане, щоб страшно потрясти землю! Тоді виповняться слова Об’явлення 18:1–3”».
Review and Herald, July 5, 1906.

Господь «підводиться», коли відбувається зміна в Його домобудівному служінні, як це було тоді, коли Стефана побили камінням, і 22 жовтня 1844 року, коли розпочався суд над мертвими. Коли 11/9 розпочався суд над живими, Господь знову підвівся, і тоді Він потряс звіра земного, як зробить це наприкінці запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, коли змінить Своє домобудівне служіння від Своєї церкви до Своєї іншої отари — тих, що ще перебувають у Вавилоні.

Те, що брат Даниїл виявив, є характеристиками першого горя, які узгоджуються зі свідченням про «великий землетрус» з одинадцятого розділу відповідно до історії та до розуміння піонерів щодо історії, якою сповнилося перше горе.

І засурмив п’ятий ангел, і я побачив зорю, що впала з неба на землю; і дано було їй ключа від безодні. І вона відчинила безодню; і вийшов дим із безодні, як дим із великої печі; і від диму з безодні потемніли сонце й повітря. І з диму вийшла на землю сарана; і дана була їй влада, яку мають земні скорпіони. І наказано було їй, щоб не шкодила траві земній, ані нічому зеленому, ані жодному дереву, але тільки тим людям, що не мають печаті Божої на своїх чолах. Об’явлення 9:1–4.

Піонери правильно застосували ці вірші до історії, що передувала появі Магомета, який народився у 570 році, об’єднав племена у 606 році, отримав своє перше одкровення у 610 році, переселився до Медіни у 622 році, розпочав свої війни у 624 році й помер у 632 році. «Безодня» пророко являє новий вияв сатани, однак Магомет розпочав в Аравії, яка також відома як безодня через свої безмежні пустелі.

Мухаммед став пророчим царем, або, як його називали, «надійним», у 606 році, коли він розв’язав суперечку між різними племенами, які не могли дійти згоди щодо того, кому слід дозволити повернути наріжний «чорний камінь» Кааби. Кааба — це будівля кубічної форми (звідси й назва «Кааба», що арабською означає «куб»), розташована в центрі Великої мечеті Мекки в Саудівській Аравії. Її висота становить приблизно 43 фути, ширина — 11 футів, а довжина — 10 футів; вона збудована з граніту й мармуру та вкрита чорною тканиною з шовку й бавовни. Кааба існувала задовго до Мухаммеда і, згідно з ісламською традицією, спочатку була збудована Авраамом та його сином Ізмаїлом як дім поклоніння Єдиному Богові (Аллаху). Протягом століть вона наповнилася ідолами і використовувалася арабськими племенами як язичницьке святилище.

Кааба є духовним центром ісламського світу — простою, стародавньою будівлею, що символізує монотеїзм, єдність і зв’язок між авраамічною вірою та ісламом. Мусульмани не вважають її «домом Божим» у буквальному розумінні, а радше божественно встановленим осереддям поклоніння. Саме дії Мухаммеда в період, коли Кааба була зруйнована, а потім відбудована, стали початком його проповіді.

Раптова повінь пошкодила Каабу, і плем'я курайшів відбудувало її. Коли настав час повернути Чорний Камінь (Хаджар аль-Асвад) на його кутове місце, різні клани посварилися через те, кому належатиме ця честь. Вони домовилися, що це вирішить наступна людина, яка ввійде на ту місцевість. Увійшов Мухаммад, і він мудро розв'язав суперечку: поклав Чорний Камінь на тканину, доручив представникові від кожного клану підняти її разом, несучи її спільно, а тоді особисто встановив Камінь на місце. Ця подія принесла йому велику пошану й титул Аль-Амін («Довірений») серед людей Мекки. Це одна з ключових допророчих подій, на які звертається увага в багатьох хронологіях. «Чорний Камінь» був наріжним каменем, який поклав Мухаммад, що є пророчим царем над ісламом. Чорний наріжний камінь є очевидною підрубкою Христа (істинного наріжного каменя), і зіпсуття дому Кааби після багатьох років упровадження ідолів також було усунуте Мухаммадом.

Після того як курайшити порушили Худайбійський договір, Мухаммад рушив на Мекку з військом чисельністю близько 10 000 мусульман. Місто здалося майже без бою. Потім Мухаммад увійшов до Кааби, знищив 360 ідолів усередині неї й наново присвятив святиню поклонінню єдиному Богові (Аллагу). Отже, Мухаммад, цар ісламу, заклав наріжний камінь і очистив храм від ідолопоклонства.

У книзі Об'явлення є три сили, що виходять із безодні, і кожна з цих трьох являє собою фальшивого Христа. Сатана, дракон, прагне бути як Всевишній, сидіти на Його престолі та в Його Церкві.

Як упав ти з неба, о Люцифере, сину зірниці ранньої! Як ти повалений на землю, ти, що пригнічував народи! Бо ти говорив у серці своєму: Зйду на небо, понад зорі Божі поставлю престол мій, і сяду на горі збору, на кінцях півночі; зйду понад висоти хмар, уподібнюся Всевишньому. Та скинутий будеш до шеолу, до країв безодні. Ісаї 14:12–15.

Дракон атеїзму вийшов із безодні в Одкровенні 11, а звір католицизму виходить із безодні, коли загоюється його смертельна рана.

Звір, якого ти бачив, був, і нема його, і вийде з безодні, і піде на погибель; і дивуватимуться ті, що живуть на землі, імена яких не записані в книзі життя від закладин світу, коли побачать звіра, що був, і нема його, і все ж є. Об'явлення 17:8.

Звір католицизму сходить на престол землі за недільного закону, коли запроваджується потрійний союз. Подібно до дракона, католицизм претендує бути Богом, як це Павло так влучно визначив.

Нехай ніхто жодним способом не зведе вас: бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і відкриється чоловік гріха, син погібелі, що противиться й звеличує себе над усім, що зветься Богом або святинею; так що він, як Бог, сяде в храмі Божому, показуючи себе за Бога. 2 Солунян 2:3, 4.

Подібно до дракона, звір католицизму є антихристом; обидва видають себе за Бога, і остаточне знищення обох пов'язане з їхнім біблійним свідченням, бо дракон скидається до

пекла, а звір є сином погібелі. Погібель же означає остаточне знищення.

«Рішучість антихриста здійснити бунт, який він розпочав на небі, і далі буде діяти в синах непослуху». Testimonies, volume 9, 230.

«Через римського папу тут, на землі, здійснювалася та сама справа, яка здійснювалася в небесних дворах перед вигнанням князя темряви. Сатана прагнув виправити Закон Божий на небі та запропонувати власну поправку. Він звеличив власний суд понад суд свого Творця і поставив свою волю вище від волі Єгови, і таким чином фактично проголосив Бога здатним помилятися. Папа також іде тим самим шляхом і, приписуючи собі непомильність, прагне пристосувати Закон Божий до своїх власних уявлень, вважаючи себе спроможним виправляти помилки, які, на його думку, він бачить у постановах і заповідях Господа неба і землі. Він фактично говорить світові: Я дам вам кращі закони, ніж закони Єгови. Яка це образа для Бога небес!» Signs of the Times, November 19, 1894.

Іслам, представлений Магометом в історії сьомого століття, також вийшов із безодні, коли було повернуто ключ, даний Магометові. Коли безодню було відчинено, з неї вийшов «дим», що затьмарив сонце й повітря. Піонери правильно визначили, що «ключем», який відчинив безодню, була битва при Ніневії.

Коли ми підходимо до перших трьох віршів дев'ятого розділу Об'явлення з піонерського розуміння в контексті потрібного застосування пророцтва, то виявляємо, що пророчі характеристики цих віршів, які представляють перше горе, прообразно відтворюють пророчі характеристики третього горя, яке приходить «незабаром» під час великого землетрусу. Недільний закон представлений битвою Ніневії.

Петро несе відповідальність за виправлення хибного передбачення про вогняні кулі над Нешвіллом, і він визнає, що правильне застосування застереження Еллен Вайт про вогняні кулі над Нешвіллом позначає початок «знищення тисяч міст, майже цілковито відданих ідолопоклонству».

Вогняні кулі Нешвілла позначають початок періоду руйнування, що приходить на міста, і вони також позначають початок проголошення вістки короткого опівнічного крику. Ця вістка починається з несподіваного нападу ісламу, і цей період закінчується несподіваним нападом ісламу під час великого землетрусу. Період проголошення опівнічного крику позначає кінець часу запечатлення ста сорока чотирьох тисяч, який розпочався з несподіваного нападу ісламу 11 вересня.

Тоді запечатування ста сорока чотирьох тисяч розпочалося згідно з лінією Валаама та ослиці, де є три удари, що завершуються недільним законом, але де другий несподіваний напад включає 7 жовтня 2023 року на давню славу землю, а потім — вогняні кулі Нешвілла. Усі лінії узгоджуються, і Петро розуміє, що розпечатування цих істин, які представлені як чоловік із щіткою для бруду, що збирає розсіяні коштовності й кидає їх до скриньки, є роботою Лева з племені Юдиного.

Лев Юдин визначає виправлену звістку Петра з Нашвілла як таку, що припадає на завершальний період запечатування ста сорока чотирьох тисяч, який представлено в прихованій історії сорокового вірша одинадцятого розділу Даниїла, і, точніше, в тій частині цієї прихованої історії, що представлена віршами одинадцятим — п'ятнадцятим того самого розділу. У цих віршах битва при Рафії та битва при Панії ведуть до недільного закону шістнадцятого вірша, який представлено битвою при Акції. Коли битва при Панії поєднується з битвою при Акції в час недільного закону, тоді також повторюється битва при Ніневії.

«Ключ», даний Магомету, цареві ісламу, чиє ім'я є не лише характерною ознакою ісламу, але й означає місце знищення, позначене битвою при Ніневії. Ім'я царя «по-єврейському Аваддон», а «по-грецькому має ім'я Аполліон». Грецька й єврейська мови підкреслюють Старий і Новий Заповіти та навчають нас, що Аваддон означає «місце знищення», а Аполліон означає «руйнівник». У одинадцятому вірші дев'ятого розділу Об'явлення царем над ісламом є Магомет, але це також і «ангел безодні», тобто сатана. Так само, як папа є антихристом як права рука сатани на землі, Магомет також безпосередньо перебуває під владою сатани, ангела безодні.

Під час недільного закону на світ насильно нав'язується потрійний союз, і смертельна рана, завдана папству в 1798 році, що тим самим позначила кінець Темних віків, зцілюється. Коли смертельна рана зцілюється, настає другий період Темних віків, і при великому землетрусі, яким є недільний закон, іслам повертає ключ, і дим, немов із печі, затьмарює сонце й зорі, коли повертається темрява. Битва при Ніневії повторюється під час недільного закону, бо саме він є ключем, що приводить другий період темряви. Там національне відступництво супроводжується національним розоренням. Там «активний деспотизм» запановує в усій повноті, бо дим ісламу, що затьмарює сонце й зорі в битві при Ніневії, є немов палаюча піч. «Палаюча піч» була складовим елементом Божого завіту з Авраамом.

І сталося, коли зайшло сонце й настала темрява, ось з'явилися димляча піч і палаючий смолоскип, що пройшли між тими частинами. Буття 15:17.

Димляча піч, що пройшла між жертвами заповіту Аврама, означала те рабство в Єгипті, яке в цьому уривку представлено в тринадцятому вірші.

І сказав Він до Аврама: Знай напевно, що потомство твоє буде приходьком у землі, не своїй для нього, і служитиме їм; і будуть вони пригноблювати його чотириста років. Буття 15:13.

«Палаюча піч», така, як піч Навуходоносора в третьому розділі Книги Даниїла, означає неволю й рабство, яким був стан Шадраха, Мешаха та Авед-Него.

«Але, подібно до зірок у широкому колі призначеного їм шляху, Божі наміри не знають ні поспіху, ні зволікання. Через символи великої темряви та димлячої печі Бог відкрив Авраамові поневолення Ізраїлю в Єгипті й проголосив, що час їхнього перебування там становитиме чотириста років. “А після того, — сказав Він, — вони вийдуть із великим майном”. Буття 15:14». Христос — надія світу, 33.

Але Господь узяв вас і вивів вас із залізної печі, з Єгипту, щоб ви були Його народом спадщини, як це є сьогодні. Повторення Закону 4:20.

Дим, що затемнює сонце й місяць, коли повертається ключ битви при Ніневії, ототожнює переслідування, яке всерйоз починається за недільного закону. Тоді повторюється переслідування Темних віків. Піонери правильно визначили, що битва при Ніневії була «ключем», який увів іслам у пророчу історію як перше горе в 627 році. Битва точилася між Римом і Персією та означала перемогу Риму, але це була так звана піррова перемога — перемога, яка насправді є згубною для переможця. Цей вислів походить від перемоги царя Пірра Епірського. Після двох битв проти римлян (Геракля в 280 р. до Р. Х. і Аукул у 279 р. до Р. Х.) він розгромив римське військо, але втратив величезну частину власного війська. Згідно з переказом, тоді він сказав: «Ще одна така перемога — і ми загинули».

Битва за Ніневію була стратегічною перемогою Риму, але після її завершення ні Рим, ні Персія вже не мали сили надалі дієво протистояти натискові ісламу. Персія є Сполученими Штатами, а Рим — папством у сучасному сповненні битви за Ніневію. Мідо-Персія як дворога сила являє дворогу силу Сполучених Штатів. За недільного закону Сполучені Штати є просто одним рогом, бо в період, що веде до недільного закону, уже був утворений образ звіра, і це утворення полягає в поєднанні обох рогів в один. У восьмому розділі Даниїла є два роги, що представляють Мідо-Перську імперію, і перський рог піднявся останнім.

І я звів очі мої, і побачив, і ось, перед річкою стояв ове́н, що мав два роги; і обидва роги були високі, але один був вищий за другого, і вищий виріс останнім. Даниїл 8:3.

Два роги Сполучених Штатів — республіканізм і протестантизм — зливаються в одне, коли церква і держава поєднуються, щоб утворити образ звіра. Це утворення цілковито звершується тоді, коли знак звіра запроваджується через недільний закон. Це ототожнює Сполучені Штати просто з Персією за недільного закону. Персія була переможена Римом у битві при Ніневії. Те, яким чином Рим перемиг Персію, має історичне значення через маневри Іраклія, римського імператора.

Простіше кажучи, Іраклій здійснив раптовий напад, на відміну від прямого наступального удару. Його зусилля, спрямовані на досягнення раптовості, відзначені в історії. Ця раптовість включала його рішення наступати взимку, що в ті історичні часи було незвичним, але цим вона не обмежувалася. Іраклій розпочав своє вторгнення в середині вересня 627 року з півночі (Вірменське нагір'я). Замість того щоб рушити очікуваним маршрутом на південь безпосередньо до перської столиці Ктесифона, він зробив широкий обхід, просуваючись на південний схід уздовж прикордонних областей (приблизно вздовж сучасного турецько-іранського кордону). Потім він повернув на південь і захід, перейшовши річку Великий Заб 1 грудня 627 року. Це розмістило його військо на Ніневійському плато (східний берег річки Тигр), поблизу руїн стародавньої Ніневії. Цей рух був із півдня на північ відносно перських сил — цілковита протилежність тому, чого очікували перси. Вони сподівалися, що він і далі просуватиметься на південь у напрямку

Ктесифона. Це застало перського воєначальника Рахзада зненацька і змусило його переслідувати Іраклія в невідому для нього місцевість. Це дало римлянам змогу самим обрати поле бою на рівнинах поблизу Ніневії. Цей маневр не дозволив римлянам опинитися в пастці між перськими силами і забезпечив їм шлях для відступу в разі потреби. У поєднанні з туманом у день битви та тактикою удаваного відступу під час самого бою це створило кілька рівнів раптовості. Це сміливе зимове вторгнення та обхідний маршрут углиб перської території вважаються одним із найбільших військових досягнень Іраклія. Воно допомогло зламати впевненість персів і значною мірою сприяло остаточній перемозі римлян у тривалій війні.

«У битві при Ніневії, що велася люто від світанку до одинадцятої години, у персів було взято двадцять вісім знамен, окрім тих, що могли бути зламані або роздерті; найбільшу частину їхнього війська було винищено, і переможці (римляни), приховуючи власні втрати, провели ніч на полі бою. Міста й палаци Ассирії вперше відкрилися римлянам.

«Римський імператор не зміцнився завдяки завоюванням, яких він досяг; і водночас, і тими самими засобами, був приготовлений шлях для незліченних полчищ сарацинів з Аравії, подібних до сарани з того самого краю, які, поширюючи на своєму шляху темне й оманливе магометанське віровчення, швидко розлилися по всій Перській і Римській імперіях.

«Більш повного підтвердження цього факту годі й бажати, ніж те, яке міститься в завершальних словах розділу у Гіббона, звідки взято попередні уривки. “Хоча під знаменом Іраклія й було сформовано переможне військо, цей неприродний напружений зусилок, здається, радше виснажив їхню силу, ніж дав їй вправу. Тоді як імператор торжествував у Константинополі або Єрусалимі, незначне місто на межах Сирії було розграбоване сарацинами, і вони порубали на шматки деякі війська, що виступили йому на допомогу, — подія звичайна й незначна, коли б вона не стала прелюдією до великого перевороту. Ці розбійники були апостолами Магомета; їхня шалена відвага вийшла з пустелі; і в останні вісім років свого царювання Іраклій утратив на користь арабів ті самі провінції, які він визволив від персів.”»

«“Дух обману й запалу, оселя якого не на небесах”, був спущений на землю. Безодній ямі потрібен був лише ключ, щоб відчинитися, і тим ключем було падіння Хосрова. Він із презирством роздер листа від маловідомого громадянина Мекки. Але коли зі свого “сяйва слави” він упав у “вежу темряви”, куди не могло проникнути жодне око, ім’я Хосрова раптово мало поринути в забуття перед іменем Магомета; і здавалося, що півмісяць лише чекав свого сходження до часу падіння зорі. Хосров, після цілковитої поразки й втрати імперії, був убитий у 628 році; а 629 рік позначений “завоюванням Аравії” і “першою війною магометан проти Римської імперії”. “І засурмив п’ятий ангел, і я побачив зорю, що впала з неба на землю; і йому дано було ключ від безодньої ями. І він відчинив безодню яму”. Він упав на землю. Коли сила Римської імперії була виснажена, а великий цар Сходу лежав мертвий у своїй вежі темряви, пограбування маловідомого міста на кордонах Сирії було “прелюдією могутньої революції”. “Розбійники були апостолами Магомета, і їхня шалена відвага виринула з пустелі”».

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Битва за Ніневію символізує сучасний Рим, що під час недільного закону підкорює Сполучені Штати, але це піррова перемога, бо від недільного закону починається поступовий суд над Римом.

Хосров був головою Перської імперії; отже Персія, яка представляє падіння Сполучених Штатів за недільного закону, є ключем, що відчиняє безодню при падінні шостого царства біблійного пророцтва. Вона представляє недільний закон у віршах шістнадцятому, тридцять першому та сорок першому одинадцятого розділу книги Даниїла, а також в Об'явленні тринадцять, вірш одинадцятий.

Зверніть увагу на зауваження піонера Стівена Гаскелла щодо тих самих віршів і тієї самої історії:

«Араби, або сарацини, ніколи не справляли жодного впливу на землі. В історії народів ці вільні мужі пустелі промайнули майже непоміченими. Магометанство об'єднало розпорошені племена й вислало їх як завойовників народів. Швидке просування, що супроводжувало сарацинську зброю, значною мірою було зумовлене боротьбою між римлянами та Хосроєм, головою сучасної Перської імперії. Ця боротьба закінчилася падінням останнього. Сучасна Персія стояла як мур-перепона, стримуючи силу Магомета; але коли та сила впала, перепону було усунуто, «безодня» відкрилася, і сарацини затопили світ. Коли «безодня відкрилася, з неї піднявся дим, що сховав лице сонця». Цей образ надзвичайно сильний, він передає затемнювальний вплив магометанства, коли воно поширювалося по всьому лицю землі». Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Той мур-перешкода в історії Риму — це стіна відокремлення церкви від держави, яка усувається за недільного закону. Існує ще один рівень піррової перемоги Риму над Персією в битві при Ніневії, бо була й попередня битва при Ніневії, що являє Альфу, тоді як битва 627 року являє Омегу. Та битва відбулася в 612 році до Р. Х., приблизно з проміжком у тисячу двісті років. У тій битві Ассирія була переможена тристоронньою конфедерацією, і це означувало кінець Ассирійської імперії.

А. Т. Джоунс коментує альфа-боротьбу Ніневії:

«Справи в управлінні Ассирії йшли від лиха до ще більшого лиха, так що в 612 році до Р. Х. відбулося ще одне велике повстання з боку тих самих трьох країн, очолене цього разу самим Набопаласаром. Воно було цілковито успішним: Ніневію було перетворено на купу руїн; а Ассирійську імперію було поділено на три великі частини,—Мідія, що володіла північним сходом і крайньою північчю, Вавилон, що володів Еламом і всією рівниною та долинами Євфрату й Тигру, і Єгипет, що володів усією країною на захід від Євфрату. Печаттю цього союзу між Вавилоном і Мідією став шлюб дочки царя Мідії з Навуходоносором, сином Набопаласара. Саме виконуючи свою частину в союзі проти Ассирії, фараон-Нехо, цар Єгипту, пішов проти царя Ассирії, щоб воювати при Каркемиші над Євфратом, коли цар Юдеї Йосія виступив, щоб битися з ним, і був

убитий у Мегіддо. Тоді, оскільки вся ця західна територія належала цареві Єгипту, то саме в здійсненні свого законного верховенства, набутого завоюванням, він усунув Шаллума, сина Йосії, від царювання над Юдеєю, і поставив замість нього царем Юдеї Еліякіма, змінивши його ім'я на Єгоякім, і наклав податок на край». 1 Хронік 3:15; 2 Царів 23:31–35». А. Т. Jones, Review and Herald, 15 березня 1898 р.

У альфа-битві Ніневії 612 року до Р. Х. Ассирійська імперія прийшла до свого кінця, так само як шосте царство біблійного пророцтва приходить до кінця при недільному законі. Переможцем у битві був потрійний союз Вавилону, Єгипту та Мідії. У війні того періоду цар Йосія гине в Мегіддо, тим самим прообразуючи Армагеддон. В омега-битві Ніневії 627 року іслам третього горя звільняється, оскільки мур захисту в Конституції усувається, як це було прообразовано, як зазначав Гаскелл щодо Персії як «бар'єрного муру» захисту, що був усунений з поразкою Персії. Смерть царя Йосії в Мегіддо показує, що перша битва Ніневії є другою битвою в останні дні. Остання з двох битв Ніневії в 627 році, коли ключ повертається і безодня відкривається, є першою в останні дні, бо перші будуть останніми. Перша битва Ніневії між Ассирією та потрійним союзом веде до Армагеддону. Період других Темних віків починається з битви Ніневії і закінчується битвою Ніневії.

Факти п'ятої сурми, яка є першим горем дев'ятого розділу книги Об'явлення, піонери вважали найвиразнішим історичним свідченням з-поміж усіх уривків книги Об'явлення. Урія Сміт висловлює цей факт так:

«ВІРШ 1. І засурмив п'ятий ангел, і я побачив зорю, що впала з неба на землю; і дано їй було ключ від безодні».

«Для викладу цієї сурми ми знову звернемося до писань пана Кейта. Цей письменник справедливо говорить: "Навряд чи існує настільки одностайна згода серед тлумачів щодо будь-якої іншої частини Апокаліпсису, як щодо застосування п'ятої і шостої сурм, або першого і другого горя, до сарацинів і турків. Це настільки очевидно, що навряд чи може бути неправильно зрозумілим. Замість одного чи двох віршів, що позначали б кожне, увесь дев'ятий розділ Об'явлення, в рівних частинах, присвячений описові обох." Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 495.»

Петро перебуває в Панії з відповідальністю виправити звістку про вогняні кулі Нашвілла, і вперше стає видно, що елементи першого горя досконало узгоджуються з елементами невдовзі прийдешнього недільного закону. Лев із племені Юдиного відкрив це розуміння в згоді з іншими лініями пророцтва, які Він уже встановив. Історики засвідчать значущість раптового нападу, здійсненого Римом на персів у 627 році, і коли вони це зроблять, то зазначать зимове маневрування Іраклія навколо й позаду Персії як хитрість, покликану залишатися прихованою до часу нападу.

Сестра Вайт повідомляє нам, що Рим лише вичікує «вигідної позиції», і тоді він завдасть удару.

«Слово Боже застерегло про небезпеку, що насувається; якщо цим застереженням знехтувати, протестантський світ зрозуміє, якими насправді є наміри Риму, лише тоді,

коли буде надто пізно уникнути пастки. Він мовчазно зростає в силі. Його вчення справляють свій вплив у законодавчих палатах, у церквах і в серцях людей. Він нагромаджує свої високі й масивні споруди, у таємних сховищах яких повторяться його колишні переслідування. Потай і непомітно він зміцнює свої сили, щоб досягти власних цілей, коли настане час завдати удару. Усе, чого він бажає, — це вигідної позиції, і її йому вже надають. Незабаром ми побачимо й відчуємо, якою є мета римського елементу. Кожен, хто повірить Божому слову й буде йому слухняний, через це зазнає наруги та переслідування». Велика боротьба, 581.

Як і у випадку з імператором Іраклієм, папство просувалося до своєї мети «потай і несподівано» на сповнення двадцять третього розділу Ісаї, де блудницю Тиру забуто в історії шостого царства біблійного пророцтва. Таємний несподіваний напад Іраклія — це забуття світом папства від 1798 року аж до недільного закону. Рядок за рядком перше горе являє третє й останнє горе. У першому горі виголошується звістка, яка також узгоджується з історією ісламу та періодом запечаткування ста сорока чотирьох тисяч.

І було їм наказано, щоб не чинили шкоди траві земній, ані жодній зеленіні, ані жодному дереву, а тільки тим людям, які не мають печаті Божої на своїх чолах. І дано було їм, щоб не вбивали їх, але щоб мучили їх п'ять місяців; і мука від них була подібна до муки від скорпіона, коли він ужалить людину. І в ті дні люди шукатимуть смерти, та не знайдуть її; і забажають умерти, але смерть утече від них. Об'явлення 9:4–6.

Перш ніж буде повернуто ключ у битві при Ніневії, що є близьким запровадженням недільного закону, сто сорок чотири тисячі вже запечатані. При недільному законі знищення міст, що розпочинається вогняними кулями Нашвілла, представлене як період «п'яти місяців», коли лютує війна і розпочинається друга папська кривава бійня на сповнення відповіді, даної мученикам Середньовіччя в п'ятій печатці.

І коли Він відкрив п'яту печать, я побачив під жертвником душі тих, хто був убитий за Боже слово і за свідчення, яке вони мали. І вони закричали гучним голосом, кажучи: Доки, Владико, святий і правдивий, Ти не судиш і не мстиш за нашу кров тим, що живуть на землі? І дано було кожному з них білі шати; і сказано було їм, щоб вони ще трохи спочили, аж доки не доповниться число і їхніх співслужителів, і братів їхніх, які мають бути вбиті, як і вони. Об'явлення 6:9–11.

Мученики Темних віків є першою групою, що прообразно представляє мучеників сучасного Риму під час кризи недільного закону. Перш ніж настане та криза, сто сорок чотири тисячі будуть запечатані, і той процес запечатання розпочався 11 вересня з приходом ісламу третього горя та кропленням пізнього дощу. Коли мученики перших Темних віків запитали, коли папство буде осуджене, їм було сказано, що буде друга група мучеників, коли Темні віки повторяться, і саме тоді виконається ключ битви Ніневії при близькому недільному законі. Перш ніж буде складена друга група мучеників, сто сорок чотири тисячі будуть запечатані, а період запечатання, що розпочався 11 вересня, визначений у п'ятій печатці, бо розмова, викладена там, міститься в Об'явленні, розділ шостий, вірші ДЕВ'ЯТИЙ — ОДИНАДЦЯТИЙ, таким чином позначаючи початок і завершення запечатання числом 9/11.

Завершення вводить знищення ісламу, як це викладено в Об'явленні 9:11, і ті, що запечатані, здійснять досвід Даниїла, представлений у Даниїла 9:11.

Ми продовжимо розгляд цих речей у наступній статті.